

РЕШЕНИЕ

№ 4355

гр. София, 30.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65
състав**, в публично заседание на 14.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **3915** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 26, ал.11 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на А. Д. /ADNAN DERDEMEZ/, гражданин на Република С., [дата на раждане] , срещу отказ за предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България, рег. № 5364р-3874 от 16.02.2023г., издаден от директора на дирекция „Миграция“ при Министерството на вътрешните работи.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед. Жалбоподателят счита, че заповедта е издадена в противоречие с материалния закон, при съществено нарушение на административно-производствените правила и несъответствие с целта на закона – основания за оспорване по чл.146, т.3,т.4 и т.5 от АПК. Моли съда да отмени обжалвания отказ. Претендира разноски, съгласно представен списък (л. 64).

Ответната страна, директорът на дирекция „Миграция“ при Министерството на вътрешните работи (МВР), изпраща административната преписка по издаване на оспорвания отказ, както и заповед във връзка с компетентността на административния орган, издал оспорения акт. В съдебно заседание, чрез процесуалния си представител, развива подробни доводи за законосъобразност на обжалвания административен акт. Моли обжалването да бъде отхвърлено. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства и след като извърши дължимата служебна

проверка на обжалвания отказ по реда на чл. 168, ал. 1 и ал. 2, във вр. чл. 146 от АПК, прие за установено от фактическа и правна страна следното:

Със заявление вх. № 536500-3864/06.10.2022 г., по образец съгласно Приложение № 4 във връзка с чл. 34, ал. 1 от Правилника за прилагане на Закона за чужденците в Република България (ППЗЧРБ)/, жалбоподателят А. Д. /ADNAN DERDEMEZ/, гражданин на Република С., е поискал предоставяне на право на постоянно пребиваване на чужденец в Република България на основание чл.25, ал.1, т.1 от ЗЧРБ. Към него са приложени изискуемите документи по чл. 34, ал. 1, чл. 35 и чл. 11, ал. 5 от ППЗЧРБ: копие на паспорт, извлечение от акт за раждане; удостоверение за съдимост; съдебно удостоверение, че срещу жалбоподателя не е образувано наказателно производство и не се водят следствени действия; както и удостоверение от Изпълнителна агенция за българите в чужбина с информация, че А. Д., [дата на раждане] в [населено място] пазар, Република С. е с български произход.

Представен е безсрочен трудов договор № 018/05.10.2022 г. с работодателя „НИКЛЕОН БАУ“ ЕООД, за длъжността общ работник, строителство на сгради, с месторабота [населено място] и осемчасов работен ден, в който е посочено още, че работникът се задължава да постъпи на работа след получаване на разрешение за пребиваване в Република България. В тази връзка е представена и справка от НАП за актуалното състояние на действащите трудови договори към 11.10.2022 г. (л. 40), както и справка за приетите уведомления по чл.62, ал.5 от Кодекса на труда (л. 24).

В заявлението А. Д. е посочил адрес в Република България, както следва: [населено място], [община], област Б.. Приложена е и нотариално заверена декларация от Н. И. С., в която същата декларира, че ще предостави собственото си жилище по нотариален акт № 69, находящо се на адрес: [населено място], [община], област Б., за ползване на А. Д., включително и за адресната му регистрация по смисъла на чл. 1, т.20, ал.2 от ЗЧРБ.

Към административната преписка е приложено и писмо рег. № Бл-31-2869 от 14.10.2022г. на и.д. директор на Териториална дирекция „НС“ - Б., с което, на основание чл. 41, ал.1, т. 2 от ЗДАНС, е уведомил директора на ОД на МВР - Б., че ДАНС не разполага с данни, които да дават основание да се предполага, че сръбският гражданин (конкретно посочен в т. 3) представлява заплаха за националната сигурност, поради което не възразява да получи разрешение за постоянно пребиваване в Република България.

На 15.12.2022 г. е извършена адресна проверка на посочения в заявлението адрес от служители на ОД на МВР – Б., група “Миграция”, отразена в докладна записка рег. № 5365р-2789/22.12.2022г. В хода на проверката А. Д. не е установен. Служителите посетили кметството на [населено място] във връзка със снемане на писмено обяснение от кмета. Пред служителите от група „Миграция“ последният е заявил, че Н. С. живее в наследствена къща в селото заедно с нейния брат И. И. и е безработна. В писменото обяснение е посочено още, че преди няколко години на адреса е имало регистрирани македонски граждани с постоянно пребиваване, но никога не са живели на адреса.

Снето е писмено сведение от съсобственичката на къщата в [населено място] – Н. С., в което заявява, че тя и нейните двама братя са наследници на къщата, която се състои от два етажа, с площ около 160 кв.м. Стаите с общо предназначение са 5 бр. с обща площ около 90 кв.м. В къщата живее г-жа С. с един от братята си, а другият - В. С.

живее в [населено място]. В сведението е посочено още, че е безработна, трябвали са й пари, за да се подпомага финансово, поради което е сключила договор за наем с 4 лица – чужди граждани от С., сред които и А. Д.. Във връзка с последното заявява, че никога не е виждала наемателите си. За сключване на договорите за наем, за които е получила по 50 евро й е помогнал приятел (чието име не назовава пред служителите от група „Миграция“). Посочва, че няма получено съгласие за предоставяне на адреса от другите двама наследници и добавя, че в случая чуждите граждани няма да живеят при нея в къщата, тъй като целта е единствено последните да вземат български документи, а тя да получи пари, които са й нужни за преживяване. С. не желае да има проблеми със социалните служби, поради което в писменото обяснение се отказва от предоставяне на документи за адрес, като конкретно заявява, че не е съгласна чуждите граждани да живеят и да се регистрират на нейния адрес в [населено място].

Със становище по чл. 46 от ППЗЧРБ рег. № 5365р-2808, екз. № 2 от 29.12.2022г. на директора на ОД на МВР – Б. във връзка с установеното от служителите в ОД на МВР – Б., група „Миграция“ в хода на проверката на 15.12.2022 г., включително проведената беседа с Н. С. и с оглед направения извод, че А. Д. съзнателно и целенасочено е декларирал неверни данни, като заявява адрес на пребиваване, в който няма намерение и възможност да пребивава, на основание чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, е дадено отрицателно становище за придобиване на статут на постоянно пребиваващ чужденец в РБ.

С отказ рег. № 5364р-3874 от 16.02.2023г. директорът на дирекция “Миграция” е отказал предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България на А. Д.. За да постанови обжалвания отказ административният орган се е позовал, освен на установените факти относно декларирания адрес и на изготвена справка в информационните системи, ползвани от дирекция „Миграция” – МВР, от които е установено, че А. Д. е влизал няколкократно на територията на Република България, за едnodневни престои, като на 07.12.2022г. е напуснал страната и не са регистрирани други влизания на територията на страната след тази дата. Направен е извод, че представената към заявлението нотариално заверена декларация е съставена единствено с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България и получаване на разрешение за пребиваване без реално адресът да се ползва от чужденеца. Прието е, че сръбският гражданин се ползва от гражданството на държавата си по произход - С. и няма данни да е загубил връзка с нея. Същият е влизал на територията на Република България за престой от един до два дни, т.е. не се е установил в страната. В тази връзка директорът на дирекция „Миграция“ при МВР е обосновал извод, че лицето е заявило неверни данни относно адреса на пребиваване, който реално не обитава.

В хода на съдебното производство от страна на ответника е представена и е приета като доказателство по делото справка за пътуванията на лице – чужд гражданин, а именно А. Д., за периода от 04.10.2022 г. до 13.06.2023 г. В справката е видно, че последният е влизал в Република България през ГКПП К. с лек автомобил на дадите: 05.10.2022 г.; 04.12.2022 г. и 07.12.2022 г. Отражено е още, че (с изключение на първото влизане от 05.10.2022г. до 07.10.2022г.) за две от влизанията на същия ГКПП в рамките на същия ден е регистрирано и излизането на А. Д. от страната.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав на Административен съд София-град прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна, при наличие на правен интерес по смисъла

на чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу индивидуален административен акт, който пряко засяга права и законни интереси на жалбоподателя. Обжалваният отказ е връчен на упълномощен от А. Д. представител на 29.03.2023 г. като жалбата до Административен съд София – град е подадена на 12.04.2023 г., поради което съдът приема, че жалбата е подадена в срок. С оглед на изложеното жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореният акт е издаден от компетентен орган – директорът на дирекция "Миграция" – МВР, който съгласно чл. 23, ал.7 от ЗЧРБ и чл.57, ал.1 от ППЗЧРБ, издава или отказва издаването на разрешение за продължително или краткосрочно пребиваване на чужденец на територията на Република България.

Отказът е постановен в предвидената от закона писмена форма и съдържа реквизитите по чл. 59, ал. 2 от АПК – посочени са наименованието, органът, който я е издал, адресатът, фактическите и правни основания за издаването му. Актът има ясна разпоредителна част, посочено е пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва. Спазено е изискването на чл. 26, ал. 11 от ЗЧРБ за мотивиране на отказа, като в него са посочени фактическите и правни основания за издаването му.

При издаването на отказа не се установяват допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да водят до неговата незаконосъобразност. Постановен е след извършена проверка и анализ на представените доказателства, като служебно са събрани относими такива.

Оспореният административен акт е издаден и при спазване на материалноправните разпоредби на закона. Отказът е издаден на основание чл. 26, ал. 1 във вр. с чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ, според които се отказва издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите, когато чужденецът е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни. Наличието на една от визираните в разпоредбата предпоставки е достатъчна, за да е налице основание за отказ.

От събраните по делото доказателства се установява, че жалбоподателят А. Д. /ADNAN DERDEMEZ/, гражданин на Република С. в заявлението, с което е поискал предоставяне на право на постоянно пребиваване е посочил адрес в Република България: [населено място], [община], област Б.. В тази връзка е приложил и нотариално заверена декларация от Н. И. С., че същата осигурява жилище и адресна регистрация на А. Д. по смисъла на чл. 1, т.20, ал.2 от ЗЧРБ в къщата ѝ, съгласно нотариален акт № 69, находяща се в същото село, на която е съсобственик. Д. е приложил и трудов договор № 018/05.10.2022г., по силата на който е назначен като "общ работник, строителство на сгради" с месторабота в [населено място] при осемчасов работен ден, като е задължен да постъпи на работа след получаване на разрешение за пребиваване в Република България.

Установено е също така от извършената на 15.12.2022г. проверка от служители на ОД на МВР – Б., група "Миграция" на заявения адрес (къщата в [населено място]), че А. Д. не живее на адреса. Според кмета на селото преди няколко години на същия адрес е имало и регистрирани македонски граждани с постоянно пребиваване, но никога не са живели на адреса. От писмено обяснение на съсобственичката на къщата в [населено място] - Н. С., от която е приложената към заявлението нотариално заверена декларация, също се установява, че сръбският гражданин не е идвал на адреса ѝ и не е живял там. В сведението същата посочено още, че е безработна, трябвали са ѝ пари, за

да се подпомага финансово, поради което освен с А. Д. е сключила договор за наем и с още 3 лица – чужди граждани от С., чрез посредник. С. е признала, че целта на договорите за наем е единствено чужденците да вземат български документи, а тя да получи пари, които са ѝ нужни за преживяване. Пред служителите на група „Миграция“ е заявила категорично, че се отказва от предоставянето на адрес, тъй като същата не е съгласна чуждите граждани да живеят и да се регистрират на нейния адрес в [населено място].

От представената в хода на административното производство справка за пътуване на лице – чужд гражданин: А. Д. е видно, не се и твърди друго, че последният е дошъл на територията на страната, за да подготви документите и да подаде заявлението за предоставяне право на постоянно пребиваване, от което също следва, че не е пребивавал на посочения адрес. В случая той не е изпълнявал и задълженията по трудовия договор от 05.10.2022г. с месторабота [населено място], тъй като се е задължил да постъпи на работа след получаване на разрешение за пребиваване в Република България. В тази връзка и независимо, че със заявлението Д. е представил и справка от НАП за актуалното състояние на действащите трудовите договори към 11.10.2022 г. с информация за подадената от дружеството - работодател информация до НАП за сключени трудови договори с 20 лица (А. Д., изброен под номер 20) следва, че жалбоподателят не е престирил труд по трудово правоотношение на територията на страната.

Въпреки дадените от съда указания за разпределение на доказателствената тежест в настоящето производство, от жалбоподателя не са представени никакви доказателства, че декларираните от него факти и представените писмени доказателства са верни.

С оглед на изложеното, правилен е изводът на административния орган, че А. Д. е декларирал неверни данни, поради което по отношение на него са налице предпоставките на чл. 26, ал. 1, вр. ч. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ за постановяване на отказ за предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България. Поради изложеното, като е издал оспорения отказ, директорът на дирекция “Миграция” е приложил правилно материалния закон.

Административният акт е съобразен и с целта на закона – да се предоставя право на постоянно пребиваване на територията на Република България в облекчена процедура, без да притежават виза за дългосрочно пребиваване, на чужденци от български произход, които желаят да работят и живеят в страната.

По изложените съображения, съдът намира, че оспореният акт, като издаден от компетентен орган, при спазване на административнопроизводствените правила, правилно приложение на материалния закон и в съответствие с неговата цел, се явява законосъобразен и обжалването следва да бъде отхвърлено.

При този изход на спора на ответника се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100,00 лв., на основание чл. 37 от ЗПП, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 2 от АПК, Административен съд – [населено място], Първо отделение, Л. състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Д. /ADNAN DERDEMEZ/, гражданин на Република С.,

[дата на раждане] , срещу отказ за предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България, рег. № 5364р-3874 от 16.02.2023г., издаден от директора на дирекция „Миграция“ при Министерството на вътрешните работи.

ОСЪЖДА А. Д. /ADNAN DERDEMEZ/, гражданин на Република С., [дата на раждане] , да заплати на дирекция „Миграция“ при Министерството на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100, 00 (сто) лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението му.

СЪДИЯ: